

Nisyan

– Kalibredost · 08 Ekim 2018

Nereye ve nasıl gideceğinin bir önemi yoktu. Uzaklaşmak istiyordu, sadece uzaklaşmak. Beyni komut vermese de belki kas hafızası, belki de bilinçaltının yönlendirmesiyle sanayi sitesinin önündeki otobüs durağına taşımıştı ayakları farkında olmadan bedenini. Takılmış plak gibi kendini tekrarlayan cümleler, akıl koridorundaki bir sesten ziyade baş ağrıtıcı bir uğultuya dönüşmüştü artık. Resmi ve soğuk...

“Bildiğiniz gibi firmamız yeni ortaklarla, yeni bir yapılanmaya gidiyor. Birlikte çalışmaya devam edeceğimiz arkadaşlar arasında isminiz geçmiyor. Hizmetleriniz için teşekkür ederiz.”

Birilerinin unutkanlığı mı, ihmalkârlığı mıydı başına gelenler? Belki de umursamazlığı... İlk şoku atlattığında ne yapması gerektiğine karar veremedi. “Ne yapacağını bilmiyorsan, ne yapamayacağını da bilmiyor değilsin ya” diye mırıldandı. Artık orada duramazdı.

Az sonra rastgele binilmiş erguvan renkli otobüsün arka koltuğunda biraz kızgın, biraz şaşkın yol alıyordu nereye gittiğini bilmeden. Çoğunlukla boş olan koltuklara hayretle baktı. Yol arkadaşlarına, evladı hayırsız çıktığı için bu yaşta çalışmak zorunda olduğundan bahseden ihtiyar amca yoktu... Patronunun değer bilmezliğinden yakınan çaycı abla... Ellerindeki boş tepsilerin olduğu poşetlerle, kocalarından önce eve varmaya çalışan günden dönen teyzeler... Dahası, hep şikâyet ettiği paydos saati sıkışıklığından eser yoktu. Midesinden başlayıp yukarıya doğru tırmanan burkulmanın, bu alışkanlıkların arayışı olduğuna kendini ikna etmek istese de, başaramadı. Hafta arası, mesai saatleri içinde bir toplu ulaşım aracına binmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... Ve o uzun zaman diliminin emek olarak harcandığı firma tarafından bir anda kapının önüne konulmak, hayatın hiçte komik olmayan şakası olmalıydı.

Seyrelen saçları ve gergin yüz hatları daha yaşlı olduğu izlenimini verse de, henüz otuz üç yaşındaydı Salih Çelik. Bir zamanlar Zonguldak’a, il olduktan sonra Karabük’e bağlanan Safranbolu’dan, babası İstanbul’a göç ettiğinde henüz doğmamıştı. Yani hayata gözlerini, yedi tepeli bu şehirde açmış ve askerlik haricinde yine bu şehirde harcamıştı sayısını bilmediği nefeslerini.

Ailenin tek çocuğuydu. Ahşap ustası olan babası altı sene önce vefat ettiğinde, bin bir emekle kurduğu bir mobilya atölyesi ve bir satış mağazası miras bırakmıştı. Ticari konularda babası gibi keskin zekâli olmadığı için sonraki iki sene içinde iflasa sürüklenmiş, varlıklarını elinden çıkarmak zorunda kalmıştı. Artık iyice ihtiyarlayan annesiyle birlikte oturdukları ev ellerinde kalan tek mülktü.

Yüksek tahsilliydi. Buna rağmen bir devlet kadrosuna yerleşmek için girişimde bulunmamış, babasının işini devam ettireceği düşüncesinin verdiği güvenle gelecek için planlar yapmamıştı. Aslında bir planı vardı. Nişanlısı Aysel’le hayatını birleştirmek, çocuklarını büyütme, filmlerde izlediğine benzer bir saadet rüzgârında ömür tüketmek... Maalesef, kapanan dükkânların ardından iade edilen nişan yüzüğüyle o kapı da bir daha açılmamak üzere kapanmıştı. Ve o gün anlamıştı, hayatın romantik filmlerdeki gibi bir mutlu sona mecbur olmadığını. Arkadaş sandığı insanlarda zamanla uzaklaşınca yanından; unutulmuşluğun, umursanmazlığın, terk edilmişliğin acısı çökmüştü yüreğine.

Neyse ki, iyi derecede bildiği iki yabancı dil sayesinde otomotiv parçaları ithal eden bir firmada satın

almacı olarak iş bulabilmişti. Gecesini gündüzüne katarak çalıştığı bu işin ömrü de dört sene sonra artık nihayetlenmişti malum. Yine unutulacak, yine umursanmayacak, yine terk edilecekti kim bilir kimler tarafından.

Bindiği otobüs Karaköy'de durduğunda, inerek köprüye yöneldi. İçinde bulunduğu ruh haline şifa olurdu belki deniz kokusu. Ve korkusuna rağmen; iğneye yakalanmadan yemi kapıp kaçan balıklar gibi, denize karışıp giderdi belki hislerinin tortusu.

Bir balıkçının suya salladığı misinanın ucundaki kurşuna zimmetliyordu ki hüznlerini, bir rüzgâr düşüncelerini başka kuytulara sürükledi. Rüzgârın ve hareketlenmenin etkisiyle başındaki bere yere düştüğünde tanıdı ihtiyar balıkçıyı. Rahmetli babasının emaneti, emektarı Fazıl Usta... Onunda kendisini tanıyabileceği endişesiyle başını öne eğdi ve adımlarını hızlandırarak uzaklaştı yanından.

Yüzüne bakmazdı, mahcuptu. Babasının vefatından sonra ağır bir hastalık geçiren Fazıl Ustayla ilgilenememiş, bir kez olsun ziyaretine giderek durumunu, ihtiyaçlarını öğrenmeye çalışmamıştı. "Onca mücadelenin arasında aklımdan çıkıverdi işte" diye düşündü. Hafıza-i beşer nisyan ile maluldü.

Unutkanlık hastalığıyla yaratılmış akıl bu durumdan sorumlu tutulamazdı. Aklı "olur" verse de, vicdanı bulmak istediği huzurla ıslanamadı bir türlü, müsekkin etkisi aradığı düşünceler sağanağında. Emanete sahip çıkmamanın vebaline kefaret olur muydu ki, nisyan maluliyeti? İşlerinin ters gitmeye başladığı tarih ile Fazıl Ustanın hastalandığı tarihin çakışıyor oluşu bazı ipuçları veriyor olsa da üzerinde durmak istemedi. Dert yükünden sıyrılmaya çalışırken, üzerine bir kat daha eklemek akıllıca değildi.

Az sonra Eminönü Meydanına varmıştı. Bu sefer beyniyle ayakları arasında rabıta kurulmuş, bilinçli adımlarla yönelmişti çiçek pazarına. Hafta sonları bazen gelir, tezgâhlardaki rengârenk çiçeklerden satın alır, kafeslerdeki hayvanları seyredirdi rahatlamak adına.

Birkaç tur atmasına rağmen aradığı tadı bulamadı bir türlü. Siyah beyaz çekilmiş filmde bir kare gibi, rengini gizliyordu sanki çiçekler. Bedelini ödediği bir güvercinin azadıyla biraz ferahladı. Gökyüzünde kaybolup gidene dek izledi kanat çırpışlarını. Sonra iskeleye yanaşmakta olan vapura takıldı gözleri. Sanki acıyan bir nazar ile süzüyordu tüm benliğini. "Bana acıyacağına, kendine acı" diye geçirdi aklından. "Okyanusa açılacak donanıma sahipken, iki yaka arasında sıkışıp kalmışsın."

Acıma dolu nazarın bir kat daha arttığını seyreyledi hayretle... Sanki hal diliyle; "Benim rotam, dümenimi çeviren ve yakıtımı koyan ellerle sınırlandırılmış durumda. Ya sana ne demeli ki rızkı vereni, kendin gibi nisyan maluliyetinden muzdarip sanıyorsun?" Elleriyle yüzünü kapatıp "aman Allah'ım" diye mırıldandıktan sonra bir süre öylece kaldı. Kendine geldiğinde kolundaki saatine baktı. İkinci ezanının okunmasına henüz on beş dakika vardı. Yeni Camii önündeki çeşmelerin birinden abdest aldıktan sonra camiye girdi. Sessizce oturduğu köşede, verilmekte olan vaazı dinlemeye başladı.

- Onlar dinlerini oyun ve eğlence edinmişler ve dünya hayatı da kendilerini aldatmıştı. İşte onlar bu günlerine kavuşacaklarını nasıl unuttular ve ayetlerimizi nasıl inkâr edip durdularsa, biz de onları bugün öyle unutturuz." (Araf:51)

Tevafukun hayretiyle ürperirken dinlemeye devam etti.

- Ayette geçen "nisyan" fiili, her ne kadar Türkçe meallerin çoğuna "unutmak" anlamıyla girdiyse de; fiilin "umursamamak" ve "terk etmek" gibi fazla bilinmeyen anlamları da mevcut. Yani ayeti "bugün onları öyle umursamayız" yahut "bugün onları öyle terk ederiz" diye tercüme edersek, anlatılan ifadeyi daha

doğru anlarız.

Salih'in tutamadığı gözyaşları, artık çok daha fazlasını daha doğru anladığı içindi. Babasının emanetini unutmamış, birtakım bahanelerin ardına saklanarak umursamamış hatta terk etmişti. Unutmak mazeret olarak kabul edilebilirdi belki. Ama umursamamanın bir bahanesi olamazdı. Hatası, yıllardır tekrar tekrar yüzüne vurulduğu, yaşattığını kendiside pek çok kez yaşadığı halde bir türlü farkına varamamıştı. Kıldığı namazın ardından gözyaşları içinde defalarca çaldı tövbe kapısını. "Kabul olur mu" endişesinin ağırlığıyla çıkışa yöneldiğinde bir el omzundan tuttu. Başını çevirdiğinde Fazıl Ustayla göz göze geldi.

- Neredesin be evladım? Kaç gündür sana ulaşmaya çalışıyorum.

Yutkundu. Cevap veremedi.

- Müteahhit Yüksel, beni aradı geçen gün. O da sana ulaşamamış bir türlü. Yeni yaptığı sitenin ahşap işlerini bizim yapmamızı istiyor. Gerçi sen atölyeyi kapatmışsın ama bu iş için atölyeye ihtiyacımız yok zaten.

Tekrar boşalan gözyaşlarınının, kabul olmuş bir duanın huzuru olduğunu biranda izah edemezdi Fazıl Ustaya. O da, geçmiş günleri hatırladığına yorarak sormamıştı zaten. Beraber dışarı çıkıp yürümeye başladıklarında, iskeleden ayrılırken gördü vapuru bu kez. Bacasına konmuş güvercinle birlikte uzaklaşırken, ona bakıp gülümsüyorlardı sanki.